

NAWIĄZKA (1) *sb f*

na-, [nã-].

[*sg A* nawiązkę. *♦ I* nawiązką.] *♦ pl A* nawiązki.

Sł stp, Cn brak, Linde XVI – XVII(XVIII) – XVIII w.

1. *To, czym się wiąże, sidła, pęta; przen: zasadzka, fortel:*

Szereg: »sidła a nawiązki«: ábowiem oni zówždy stroią roliczne sidła/ á potáiemne náwiązki/ aby mogli zálfkodzić człowiekowi vmyłłu próftego. *RejPs* 208.

2. [*praw. Kara prywatna za zranienie lub pobicie płacona poszkodowanemu przez sprawcę:*

Wyrażenie przyimkowe: »z nawiązką«: ále z zńaczną nawiązką muiał go Lesko iednać [...] y wypuścić. *Strykron* 320 (*Linde*).

a. *W odniesieniu do starożytnej Grecji [czym]:* Nieiaki Midias wyciąwłzy policzek Diogenowi/ y zaraz mu dał nawiązkę wedłuk prawa. Nazaiutrz Diogenes/ potrafiwłzy Midiała: dał mu też w gębę rzelko: y oneż mu pieniądze oddał: mówiąc. O to małz náwiązkę gotowymi pieniędzmi. *PlutBBud* D2v (*Linde*).]

RS